

& La travestiita muzo:

< Rekante 99 el 197 battoj por strofo, entute 4334 paŝoj dum 48 minutoj. Verkis Georgo Peterido Peneter (1950). Baladigis (2016) Martin Strid per novaj melodioj kaj rekantaĵo. Klarigoj (*): '4 Anfrakto: turnareco, multkurbiĝeco>

(# Melodio:

<:197> (#: mi /soso lala so mido mimi redo LaaSo;So dodo TiTi La SoSo dodo rere miimi;do dodo TiTi La SoSo dodo rere miimi;mi soso lala so mido mimi redo LaaSo;; do miso lala so mido mimi redo LaaSo;So dodo TiTi La SoSo dodo rere miimi;do dodo TiTi La SoSo dodo rere miimi;mi soso lala so mido mimi reTi rere;;

(Rekantaĵe: mi mifa re doTi La So o; dodo mimi soso lala somi re re; mi mifa re doTi La So o; dodo TiTi mimi reTi La La So; do omi re fare miso re e; do mido redo TiLa So mi i; do omi re fare miso re e; do mido redo TiLa So do)

o;mi rere refa mi miso fafa lati sooso;so mimi rere Ti TiTi doododo Lado SooSo;So dodo miso soofafa refa reTi do do;;mi rere refa mi miso fafa lati sooso;so mimi rere Ti TiTi doododo Lado SooSo;So dodo miso soofafa reTi SoTi do do

(Rekantaĵe: do fafa lala so mido fafa lati; so omi re mire do La So; do omi re fare miso re e; do mido redo TiLa So mi i; do omi re fare miso re e; do mido redo TiLa So do o))×22)+

(& Strofoj:

.,&1. Herkulo kaj la centaŭroj:

.,&1. Nemeo:

De /kiam la Venkanto en l' arbarego muska ;
ekĉasis grundesplore laŭ la timiga spuro, ;
perfidis la mortlukton nur sola blekomuro, ;
Silentas ĉio. Dronis en nub' la sun' krepuska. ;;

Fuĝante al Tirinto tra kampoj aŭ arbusta ;
densej', paŝtisto trema sin turnas en la kuro, ;
kaj vidas per okuloj larĝegaj de teruro, ; ke
staras arbarrande la Best' en halt' embuska. ;;

(×: **Venu karulo karesi ; Mian koron trafis forte fajra brulo ; Amon vi povu nur jesi ; Kaj permesi lulon de amora bor' ; Venu kara karesi min ; Al vi sopiras mia haŭto ; Venu kara karesi min ; Al vi sopiras mia haŭto.**)

Ekkrias. La Nemean Teruron li ja vidis, ; l'
armitan faŭkon, kiu el sanga ĉiel' rigidis, ; la
fulmajn dentojn kaj la hararon dise dornan;;

ĉar l' ombro grandigita de l' vesperruĝo brula ;
faras, sub la flirtanta horora fel' Herkula, ; kun
hom' miksante beston, heroon monstroforman.

(×: **Sopiras mi al kisoj, sopiras, kara ; Ho, mi vere sopiras vin ; Venu kara karesi min ; Al vi sopiras mia haŭto ; Venu kara karesi min ; Al vi sopiras mia haŭto.**)

.,&2. Romeo:

De kiam la Tentanto al la trezoro muska ;
ekĉasis, esplorante laŭ la velura kuro, ;
perfidis la amlukton nur silka ĉifsusuro, ;
Ĝemeto via dronis en bru' de l' fest' krepuska.
;;

Fermante la genuojn kontraŭ l' rampado
bruska, ; vi provis ĝin malhelpi en ĝia hasta
kuro - ; vane! Okuloj viaj larĝiĝas de teruro: ;
jam kaŭras kalsonrande la Man' en halt'
embuska. ;;

Ekkrias vi, kaj sentas, ke, riĉa de lascivo, ; al
via buŝ' sekreta sin premas fingra kiso, ;
disigas la harbuklojn kaj tiklas l' etan langon;;
kaj jen tamtamas kor', ĉar, la subtilan falangon
; jam enlasante, glataj de ĝua eksalivo, ; viaj
virginaj lipoj imagas ĝin penis.

„&3. *Stimfalo:*

Kaj antaŭ li, milope, sin ĉie birdoj ĵetis ; de l' loko, kie venis nun la hero' marĉborde, ; kaj flugis, kiel bruska ventega pas', senorde, ; al lag' funebra, kies ondaro jen plaŭdetis. ;;

Aliaj, pli basfluge, krozojajn nigrajn retis, ; la frunton, de Omfala kisitan, tuŝis horde: ; sed la triumfan sagon havante jam surkorde, ; l' Arkist' superba tiam tra l' kanoj paŝon metis. ;;
.....

Kaj nun, de l' terurita nubaj', per lia kribro ; horora pluv' ekpluvis kun kriĉo kaj kun siblo, ; kiun la pafoj boris per fulme murdaj truoj. ;;

Ĝis fine Sun' ekvidis tra tiuj nuboj plumaj, ; kie pro lia arko briladis breĉoj lumaj, ; Herkulon sangan ridi al la ĉielaj bluoj.

„&4. *Virginalo:*

Kaj antaŭ li, milope, ha! ĉie la ekstremoj, ; elde l' humida valo jam preta por la plugo, ; ekkuris, kiel bruska ventega bird-ekflugo, ; tra l' tuta korpo vibra ĝis ŝiaj ung-ekstremoj. ;;

Ĉe l' rando defendita de l' virgaj anatemoj ; krispiĝis la de longe kisita orlanugo, ; kiam, kaptante firme la rondojn de la pugo, ; l' Arkist' superba svingis la sagon por la semoj. ;;
.....

Kaj de nun la pintego, kiu volupte fosas, ; ĉe raŭkaj ŝiaj ĝemoj larĝigas la anfrakton, ; el kie, fajro bona, purpuraj gutoj rosas;;

ĝis fine ŝi eksentas, en la boritan ŝakton, ; defie al la mamoj, kiuj provoke sprosas, ; la Kacon tute sangan ŝprucigi blankan lakton!

„&5. *Nesso:*

Tra l' tempoj, dum mi vivis je l' fratoj tutsimila, ; pri sort' alie same sen tim' kaj sen deziro, ; la tesaliajn montojn mi estris en vagiro, ; en la torentoj freŝaj mi banis min, ruĝvila. ;;

Mi kreskis, granda, bela, libera kaj sunbrila. ; Nur foje, dum aeron sorbegis mia spiro, ; l' akra odor' de l' inaj ĉevaloj de Epiro ; faris mian kuradon aŭ sonĝon maltrankvila. ;;
.....

Sed ek ke mi l' Edzinon triumfan povis vidi ; en brakoj de l' arkisto Stimfala rave ridi, ; deziro harstariga min pelas per veneno. ;;

Ĉar unu Dio - falu malben' sur lian nomon! - ; miksis al mi, en sango febranta de l' ingveno, ; seksardon virĉevalan kun am' reganta homon.
.....

„&6. *Nescio:*

Tra l' tempoj, dum mi vivis je l' fratoj tutsimila ; kaj, kiel ili, fremda al sentiment-enuo, ; la mont' parnasa estis bonvena al mia ŝuo ; kaj la koktelglacio min ravis malhumila. ;;

Tia mi kreskis, bela, libera kaj ruĝvila. ; Kaj kiam ekŝveladis mia virsanga fluo, ; nur samarmila lukto kaj inversebla ĝuo ; faris mian iradon aŭ dormon plu trankvila. ;;
.....

Sed nun mi vidis, kiel l' Edzino disstreĉite ; alridas la voluptan minacon de la vergo ; kaj spasme ĝin englutas en sukŝaŭmanta mergo. ;;

Kaj la dezir' min pelas, hardigas monolite, ; ĉar malbenata dio miksis en mia spino ; kun la seksem' vircela la amon al la ino!

„&7. *La centaŭrino:*

Travagis iam boskojn, torentojn, rokojn, valojn ; centaŭra ras' fiera en svarmo nenombrebla; la sun' kun ombro ludis sur haŭto ame febra, ; ili en niajn blondajn miksis la nigrajn harojn. ;;

Somer' jam vane floras. Ja solaj, la herbarojn ; ni tretas jam. Dezertas la grot' kun Denso vepra; fojfoje en noktvarmo mi eĉ ekstremas, febla, ; aŭdante voki hene de fore virĉevalojn.
;;
.....

Ĉar tiu tag-al-tage malpliĝinta grupo ; de la miraklaj idoj naskitaj de la Nubo ; nin lasas, kaj hominon peladas kun amspleno. ;;

Eĉ am' ilia brute degradas nian sinon; la kri', el ni ŝirita de ili, estas heno, ; dezir' ilia premas en ni nur ĉevalinon.

„&8. La retroulinio:

En freŝedziĝaj tagoj de la pasinta aŭtuno ; li
konis mian korpon per cent kaj cent celebroy ;
kaj liaj nigraj viloj sin miksis en amfebroy ;
kun miaj ore blondaj je l' klar' de lun' aŭ suno.
;;

For la edziĝaj noktoj kaj nupta litkomuno! ; La
grot' estas dezerta kun siaj krispaj veproy; kaj
en mi iafoje vibriĝas tra l' vertebroy ; trem', se
mi aŭdas voĉon de virginpura juno. ;;

Nun, tag' post tago, al la mildaĵoj pli inkлина, ;
mi krudajn postuladojn de l' edzo kaj de l' viro
; forlasas, kaj sopiras al la kares' virina. ;;

Ĉar min bestece traktis lia karna deziro: ; nur
mian pugon lia arogo celis veste ; kaj laŭ la
mod' ĉevala li rajdis min de poste.

„&9. Ĉevalviroj kaj Herkulo:

La nupta svarm' sin ĵetis al festaj tabl-okupoj ;
centaŭroj, batalantoj ebriaj, ardaĵ, belaj;
miksiĝis karn' heroa, en torĉo-briloj helaj, ; al
la arduĝaj feloj de l' filoj de la Nuboj. ;;

Ridoj, tumulto. Krio! Sub la purpur' en ruboj ;
l' Edzin' malhonorata sur nigra Brust' anhela ;
baraktas; bronzoj tintas de hufbatad' Martela;
la tablo renversiĝas inter kirliĝaj grupoj. ;;

Sed vir', ĉe kiu nanas grandulo plej impona, ;
sin levas. Sur la verto faltiĝas naz' leona ; inter
la stariĝantaj orharoj. Jen Herkulo. ;;

Kaj jam de unu fino de la festa ĉambrego ; ĝis
fin' alia, tiu blekanta monstra grego ; bridiĝas
de l' kolera teruro de l' okulo.

„&10. Kavalerianoj kaj frokulo:

Dragonoj kaj husaroj, al festaj sof-okupoj ; la
nupta svarm' sin ĵetis, ebria, arda, bela, ; kaj
jam, heroa karno, ĉe l' rufa bril' kandela, ; sub
la rabemaj fingroj nudiĝas la ŝvelbuboj. ;;

Ridoj, suspiroj. Krio! Sur la velur' en ruboj ; l'
edzinoj ununoktaj kun blanka Brust' anhela ; la
taskon interrompas ĉe la vidaĵ' fabela, ; kaj
tabloj renversiĝas de kirliĝantaj jupoj. ;;

Ĉar vir', ĉe kiu nanas rajdisto plej impona, ; sin
levis. El la froko kuspita, glor' kolona ;
ekstaras en vilvepro: vere monaĥ-herkulo! ;;

Kajn jam de unu fino de la festa ĉambrego ;
ĝis fin' alia, tuta ĵaluza ina grego ; algapas la
masivon de la Unuokulo!

„&11. Fuĝo de la centaŭroj:

Ebria de ribelo kaj murdo, l' eskadrono ; fuĝis
al monto kruta, al ŝirma grotsekreto, ; de tim'
ĵetite, sentis l' amorton jam en preto ; kaj flaris
en la nokto odoron de leono;;

kuris tra veproy, fendoj, torentoj, rokoŝtono, ;;
lacerton, hidron hufis en nebridebla treto - ; kaj
sur ĉiel' altiĝis jam fore la silueto ; de Ossa, de
Olimpo kaj nigra Peliono. ;;

Jen, unu forkuranto de l' kruda hordo haltas, ;
kun bruska baŭm' sin turnas, rigardas - kaj
eksaltas, ; per sola sving' sin kroĉas al frata
grego trema, ;;

vidinte, ke de l' Luno blindige, plene brula ;
longiĝas jam post ili, fortimigil' ekstrema, ; la
hororaj' giganta de ombro la Herkula.

„&12. Promeno de sensfraŭlinoj:

Ebria de karesoj kaj mordoj, l' eskadrono, ;
fuĝinte el Montmartra l' intima kabareto ; kaj
laca ĉim sidi en la ĉemiza preto, ; ekflaras ĉe l'
bulvaroj l' odoronde "ĉifono". ;;

algapas jen al pelto, jen al juvela ŝtono, ; trotas
kiel gazeloj en nebridebla treto - ; kaj sur ĉiel'
altiĝas jam fore la silueto ; de l' nigra Obelisko
kaj de l' Vendom-kolono. ;;

Sed tiam le plej juna de l' ama hordo haltas, ;
kun bruska bat' en koro rigardas - kaj eksaltas,
; al la fratin' sin kroĉas per brako mole trema:
;;

ĉar, viva ĉe l' memoro de ŝia piĉo brula, ; al ŝi
ankoraŭ ŝajnas longiĝi, log' ekstrema, ; la
aspergil' giganta de tiu Frat' herkula!

„& Artemis kaj la nimfoj:

„&13. Artemis:

Ho Ĉasistin', vi flaris per larĝa naz-ensuĉo ; l' akran odoron el la arbara jun-magio, ; kaj bruske, kun vireca kaj virga energio, ; vi ĵetas posten vian hararon: ek al buĉo! ; ;

La raŭkajn leopardojn per dolorriĉa muĝo ; hurligas vi ĝisnokte en tuta Ortigio, ; kaj salte kuras inter spasmanta mort-orgio ; de l' diskrevitaj hundoj sinkantaj sur herb-ruĝo. ; ;
.....

Eĉ pli, Diino, plaĉas la skrapo de la dorno ; al vi kaj vundoj de la ungego

aŭ de l' korno, ; se jam la fero venĝis pro viaj gloraj brakoj;;

ĉar via koro volas ĝuadi la plezuron ; miksi dum viaj ludoj la senmortan purpuron ; kun hide nigra sango de l' masakritaj drakoj.

„&14 Misarte:

La cigaredo velkis, Mastrin, sur via lipo, ; ĉar vin ekkaptis l' akra odor' de l' ammagio; kaj bruske, kun vireca, malvirta energio, ; vi suprenfaldis viajn manikojn: ek al vipo! ; ;

La junajn servistinojn je ĉia vest-ekipo ; vi tuj nudigas laŭ la intima liturgio; kaj jam vi dancas inter la belvida orgio ; de l' pugoĵ svingiĝantaj sub la subtila stipo. ; ;
.....

Plaĉas al vi la siblo, la hipokritaj veoj, ; la roza emocio de spasmantaj gluteoj ; kaj la parfum' ŝvebanta en tiuj lud-alarpoj;;

ĉar vian ŝvelan piĉon freŝigos la plezuro, ; nur kiam fine gutos, kiel nupta purpuro, ; ruĝetaj perloj supre de la skurĝataj ĉarmoj!

„&15 La ĉaso:

Galope la kvadrigon la virĉevaloj blankaj ; al ĉielsupro tiras, kaj ventaj varmaj ondoj ; balancas la maturon de la kamparaj blundoj. ;
La Tero tute ardas de l' flamoj ĉiuflankaj. ; ;

vane foliojn tendas la branĉoj jam pli lantaj; la Suno, tra la maso de l' ŝanceliĝaj frondoj ; kaj l' ombro, kie ridas arĝentsonoraj fontoj, ; englitas kaj resaltas per ludoj glimbrilantaj. ; ;
.....

Jen fajra horo, kiam tra dorn' aŭ vojo herba, ; ĉe mortokrioj, bojoj kaj sangoŝpruc', superba, ; urĝante en la mezo de siaj hund-barbaroj, ; ;

disflugigante sagojn de la streĉita ŝnuro, ; flirthara kaj anhela en la freneza kuro, ; Artemis nevenkebla teruras la arbarojn.

„&16. La ĉasta:

Galope knabineco forkuris, kaj la teo ; mildigi plu ne povas la novajn maltrankvilojn, ; ĉar sub la fru-maturo de ŝiaj blondaj viloj ; al Miss jam tuta brulas la virga perineo. ; ;

vane ŝi zorge vesti per strikta virt-livreo ; la junan korpon kaj eĉ vizitis preĝ-azilojn: ; ŝin vokas nehelpeble dancej', kies bruiloj ; glitigas la homparojn en hipokrita geo. ; ;
.....

Jen l' arda horo, kiam laŭ tango aŭ fokstroto ; vekante la dezirojn per dancoritma froto, ; kaj dank' al scioplenaj, elastaj lul-insistoj ; ;

disŝprucigante ĉuron el la streĉitaj vergoj, ; kokslerta kaj ebria je ĉi perversaj verkoj, ; la Miss nedeflorebla teruras la dancistojn.

„&17. Nimfejo:

Subiras la ĉiela kvadrig', kaj jam malkreska ; vidante l' okcidentan marbordon, Dio tenas ; sian kvaroblan bridon en vana streĉ', dum henas ; kaj baŭmas la ĉevaloj en oro inkandeska. ; ;

Plonĝas la ĉar'. La maro per sia ĝem' majesta ; plenigas la ĉielon, kie purpur' sin trenas, ; kaj, hela en lazuro de l' nigra nokt', serenas ; l' arĝenta Falĉileto en ŝveb' silentofesta. ; ;
.....

Jen nun deĵetas Nimfoj apud la freŝaj lagoj ; la arkon malstreĉitan ĉe sia uj' sen sagoj. ; Silento. Fore cervo beas al akvogluto. ; ;

Super la nokta danco la brila Lun' tepidas, ; kaj Pan', variigante la notkadencon, ridas, ; ke lia spir' animas la kanojn de la fluto.

„&18. Minfeo:

La Mastro submetiĝis al rajdo pitoreska: ; la gambojn disiginte, sur li la dam' ekkaŭras, ; dum ĉe la vid' de tiaj elstaraj beloĵ taŭras ; kaj baŭmas lia kaco en gloro intumeska. ;;

Pompas ĝi; ĉar la damo, ŝatante ĝin plejkreska, ; per flataj, tiklaj fingroj la ĝu-globetojn laŭras, ; provokas al cicado - kaj kun nai'v' bedaŭras, ; ke fulmis jam elsputo de l' lafo inkandeska. ;;

.....

Nun ŝi rezigne lasis por ekdormet' kusena ; la kacon malstreĉitan ĉe l' burso ĉuro-sena. ; Silento. Sed jen io revekas la min-feon: ;;

Sur la littuko blanka, pufroda luno logas, ; kaj li, variigante la metodojn, arogas, ; ke lia birdo baldaŭ eknestu ĉi nimfeon.

„&19. Pan:

Tra la vepraro, laŭ la sekretaj pad-zigzagoj, ; kiuj perdiĝas funde de l' verdaj malapudoj, ; la piedkapra Dio, ĉasist' al nimfaj nudoj, ; sin ŝovas, ardokula, en insidemaj vagoj. ;;

Mild' ests kaŝatenti sen mov', en mez' de l' tagoj, ; la ĝemajn, freŝajn bruojn el foraj akvoludoj, ; kiam la sun', brilanta venkanto de la nuboj, ; la moviĝeman nokton trakribras per orsagoj. ;;

Jen Nimfo vojeraras kaj haltas. Ŝi aŭskultas: ; la larmoj de l' mateno en ritma pluv' paŭzglasas ; sur muskon. Ŝia koro ebrias de junsento. ;;

Sed bruske, el la nigra densej', la Di' impetas, ; ekkaptas ŝin, mokridon en la aeron ĵetas, ; foriĝas. Kaj sub l' arboj, denove la silento.

„&20 Panjo:

Tra inter la gluteoj kaj la felkrispa garno, ; laŭ voj', kiu perdiĝas meze de silk-sinuoĵ, ; al arda am-serpento, ĉasist' al sulkaj truoj, ; sin ŝovas, nudakapa, en la molprema karno. ;;

Mild' estas suprengrimpi, dum sangoŝvela varmo, ; al freŝa grot', el kie fontadas flu' da ĝuoj. ; Sed en la naska ventro l' infan' per bruskaĵ skuoĵ ; timeme sin defendas kontraŭ la fik-alarmo. ;;

Do Panjo sin ekturnas surdorsen, kaj forpreĝas. ; ĉe ŝia flank' seksardo en ritma pulso streĉas ; la kacon. Ŝi kompatas, tentate kaj ruĝvange. ;;

kaj jen ŝi sin alklinas, karesas per lipflatoĵ ; tiun cicegon viran, ĝin lekas larĝalange, ; eksuĉas. Kaj en buŝon tuj svarmas etaj fratoĵ.

.....

„&21. La bano de la nimfoj:

Estas sovaĝa valo ŝirmita je Eŭkseno; kliniĝas nigra laŭro super la larĝa fonto. ; Unu ridema Nimfo, kroĉante sin al frondo, ; esploras piedpinte la fridon de l' baseno. ;;

Kaj tuj l' aliaĵ haste, je l' voko de l' bukveno, ; kun bril' de karno blanka kaj elŝprucad' de ondo, ; plonĝas kaj el la ŝaŭmo emerĝas jen koksrondo, ; jen helaj haroj, torso, aŭ pinta mamrubeno. ;;

Dia gajec' plenigas ĉi verdan ombroneston. ; Sed okuilpr' fosforis en la mallum' senmova: ; la Satirus'! Ridbleko teruras la nudfeston;;

ili forkuras. same, se iu korv' sinistra ; grakis, sur la rivero senlime neĝoblova ; tuj fortimiĝas flugo de la cignar' Kaistra.

„&22. La divano de la nimfoj:

Estas mallarĝa valo, virga je vir-inico; Roza burĝono ŝvelas en provokanta staro ; kaj l' amatin', frandema je l' amara nektaro, ; per langopinto lulas ĉi perlon de l' delico. ;;

Por dank', inter la gambojn fratinaĵ la novico ; kun hasto ŝin egali ĉe la kareskomparo ; plonĝas, kaj en la mikso de l' monstre bela paro ; sur la rivala mam akriĝas ĉiu cico. ;;

.....

Dia plezur' eĥigas la molan ombroneston. ; Sed jen ampol' fosforis en la mallum' alkova: ; la Edzo! Rideksplodo teruras la am-beston, ;;

ĝi sin displektas. Sed li, en spito de l' in-speco, ; sur l' oferataĵ ĉarmojn de la duop' senmova, ; ŝtormigas ja plenmane pluvegon da vireco.

.....)